

Från redaktionen

Varför behövs **STIL**?

STIL har nu fått medel från socialdepartementet för sitt projekt. Pengarna ska täcka första årets kostnader. Biträdande socialminister Bengt Lindquist offentliggjorde personligen beslutet på en hjälpmedelsutställning två dagar innan regeringen fattade det formella beslutet. Denna markering ligger helt i linje med hans stöd för oss som började redan när han tillträdde sin post. Nu har vi alltså ett officiellt erkännande från högsta nivån för vikten av vår verksamhet. Det är glädjande och samtidigt förpliktande. Nu är det vår uppgift att visa att våra ideer håller, att vi klarar av vårt projekt.

Det har funnits reaktioner inom den etablerade handikapprörelsen om STIL, vårt arbetssätt och projekt. En av de återkommande kommentarerna är varför det behövdes en särskild förening för att genomföra projektet, kunde inte projektet drivas inom en redan befintlig förening? Det är ju också en ekonomisk fråga. Tilldelningen till handikapprörelsen är begränsad och nu har man med STIL fått en förening till som vill ha sin del av kakan.

Alla föreningar kan söka pengar från socialdepartementets 30 miljoner för utvecklingsarbete inom hemtjänst. DHR har t ex sökt och fått pengar därifrån för sitt projekt med förstärkt service. Man kan alltså fråga sig varför inte de etablerade organisationerna har själv kommit på tanken att starta ett projekt med brukarkontrollerad personlig assistans. Jag kan bara gissa varför de inte gjorde det.

Mycket har att göra med just frågan om brukarkontroll. Det är mitt intryck att människor med behov av personlig assistans inte har haft ett avgörande inflytande inom de etablerade handikapporganisationerna. En del organisationer har investerat mycket tid, energi och prestige i speciella lösningar. De ivrigaste kämparna för boendeservice bor mig veterligen inte själv där. De kanske behöver inte ens personlig assistans. Dessutom finns det ju fortfarande gott om tjänstemän och t o m förtroendevalda inom handikapprörelsen utan egen erfarenhet av funktionshinder. Kan det vara så att många medlemmar och förtroendevalda med behov av personlig assistans har kritiskt accepterat denna lösning för att vara lojala gentemot sin organisations position?

Jag var häromveckan på ett seminarium om brukarinflytande inom hemtjänsten. Bland föredragshållarna fanns en representant från en etablerad handikapporganisation. Trots att den personen hade själv behov av personlig assistans tog hon aldrig upp sin egen situation eller berättade hur andra kamrater har det. Istället redogjorde hon för de olika utredningar, kommittéer och utskott hon hade varit med i. Det fanns ingen skillnad mellan hennes anförande och de närvarande kommunala tjänstemäns föredrag. Ord som "helhetssyn", "kontinuitet", "samverkan", "brukarinflytande" m m återuppsattes ideligen utan att någon brydde sig om att ge dessa ord ett konkret innehåll.

Det slog mig att många förtroendevalda i handikapprörelsen har blivit profs, har lärt sig samma språk och annammat samma attityder och tankesätt som sina bröder och systrar inom de kommunala förvaltningar som de tycks umgås mer med än med gräsströterna i föreningen. Många av de kunde förmodligen utbytas med kommunala tjänstemän och ingen skulle märka någon större skillnad. Därmed blir det också förståeligt att de inte kom på ett projekt som tar makten bort från kommunala tjänstemän och ger den till den enskilde brukaren.

Nyligen var jag inbjuden av en grupp yngre människor med behov av personlig assistans för att berätta om STIL-projektet. Det fanns en fin stämning och entusiasm bland ungdomarna för Independent Living-rörelsens sätt att analysera vår situation i samhället. Den enda som kom med invändningar mot STIL-projektet och som undrade om handikappade verkligen är kapabla att bli arbetsgivare var en äldre person utan behov av personlig assistans som hade varit ordförande i stadens avdelning.

Situationen påminde mig om den tid innan STIL grundades när vi var en grupp människor som ville jobba med en lösning på personlig assistans där vi hade makten. Det kom en del människor till våra möten som inte själv hade större behov av personlig assistans. De ifrågasatte våra ideer och kritiserade oss för att vi inte ville bo i boendeservice. Dessutom visade det sig att de hade fått uppdraget att rapportera till sin förening om vad vi höll på med. Jag var sammankallande i gruppen och märkte att färre och färre personer med eget behov av personlig assistans kom. Till sist kände jag mig tvungen att enbart kalla dem som jag visste ville förbättra sin egen situation. Vi träffades hemma hos Eva, gruppen blomstrade och så blev STIL till. Jag är övertygad om att hade vi anslutit oss till en av de bestående föreningarna skulle vårt initiativ ha kvävt snabbt.

Independent Living-rörelsen kräver **kontroll** över de tjänster som vi behöver för att kunna fungera i samhället på lika villkor och **kontroll** över våra egna organisationer. De två kraven hör ihop. Självbestämmande är avgörande för vår genomslagskraft både som enskild person och som organisation. Det är därför STIL behövs.

Adolf

Månadens citat

Förtroende är bra, kontroll är bättre
Lenin